

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. év február hó 7. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. április 13. napján kelt 15.B.1005/2015/55. számú ítéletét az I. rendű és a II. rendű vádlottakkal szemben annyiban változtatja meg, hogy az 5 rendbeli befolyással üzérkedés büntetést társtettesként követték el.

Az I. rendű vádlott 8 rendbeli befolyással üzérkedés bünteténél a (2) bekezdés a.) pontjánál az I. fordulatra utalást mellőzi.

E cselekmény Büntető Törvénykönyv szerinti alapesetének megjelölése helyesen Btk. 299. § (1) bekezdés.

Az I. rendű vádlott tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság által kiszabott fogházbüntetés végrehajtását tekinti elrendeltnek.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű és a II. rendű, valamint a III. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű vádlottat 20.370.- (húszezer-háromszázhetven) forint, a II. rendű vádlottat 15.000.- (tizenötezer) forint, míg a III. rendű vádlottat 19.050.- (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2016. év április hó 13. napján kihirdetett 15.B.1005/2015/55. számú ítéletében az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 8 rendbeli, a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bekezdés a./ pontjában meghatározott és a (2) bekezdés a./ pontjának I. fordulata és c./ pontja szerint minősülő - 3 esetben folytatólagosan elkövetett - befolyással üzérkedés büntetében, 8 rendbeli, a 2012. évi C. törvény 345. §-ában megfogalmazott hamis magánokirat felhasználásának vétségében, a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés bc./ pontjára figyelemmel a (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő társtettesként, folytatólagosan elkövetett csalás büntetében és a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésében írt, a (2) bekezdés bc./ pontjára figyelemmel, a (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntetében.

Ezért öt - halmazati büntetésül - 6 év, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben elrendelte a Tatabányai Városi Bíróság 3.B.438/2012/7. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetés, továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.B.XIII.27.729/2012/2. számú ítéletében kiszabott 1 év 4 hónap börtönbüntetés végrehajtását is.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. r. vádlott a börtönbüntetéséből annak kétharmad része kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Kötelezte az I. r. vádlottat, hogy fizessen meg 4.324.000.- forint kártérítést X. sértettnek, valamint az államnak a fenti összeg után járó illetéket. Végezetül kötelezte az I. r. vádlottat a bűnügyi költség reá eső részének megfizetésére.

A Fővárosi Törvényszék a

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 5 rendbeli, a 2012. évi C. törvény 299. § (1) bekezdés a./ pontjában meghatározott és a (2) bekezdés b./ és c./ pontja szerint minősülő - 3 esetben folytatólagosan elkövetett - befolyással üzérkedés büntetében, 3 rendbeli, a 2012. évi C. törvény 345. § szerinti folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében, és a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés bc./ pontjára figyelemmel, a (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő társtettesként, folytatólagosan elkövetett csalás büntetében.

Ezért öt halmazati büntetésül mint visszaesőt 4 év 6 hónap börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben megszüntette a Ráckevei Városi Bíróság 7.B.501/2010/4. számú ítélete kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot, továbbá megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, és kötelezte a bűnügyi költség reá eső részének megfizetésére.

A III. r. vádlott bűnösségét a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett csalás vétségében állapította meg a Fővárosi Törvényszék, amiért öt 2 évre próbára bocsátotta, és kötelezte a bűnügyi költség reá eső részének megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője téves minősítés miatt és a kiszabott büntetés enyhítésért, míg a II. r. és a III. r. vádlottak okának és céljának megjelölése nélkül fellebbeztek.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész mindhárom vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.576/2016/1. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék perrendszerűen lefolytatott bizonyítást követően, az ügyben megalapozatlanságot eredményező hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg, amit részletesen megindokolt, így az a felülbírálat során is irányadónak tekintendő. A vádlottak cselekményeit is törvényesen minősítette, hiánytalanul vette számba a bűnösségi körülményeket, és az így kiszabott büntetések is alkalmasak a büntetési célok elérésére. A fellebbviteli főügyészség ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén az I. r. vádlott védője a téves minősítésre vonatkozó perorvoslatát nem tartotta fenn, mert annak az álláspontjának adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az új Btk. rendelkezéseit a bűncselekmények elbírálása során. A fellebbezését ugyanakkor az enyhítést célzó részében - továbbra is fenntartotta és azt kérte, hogy a másodfokú bíróság tulajdonítson nagyobb jelentőséget az enyhítő körülményeknek, ezáltal mérsékelje a vádlott szabadságvesztés büntetését.

Az I. r. vádlott felszólalásában csatlakozott védőjéhez.

A II. r. vádlott védője a fellebbezését változatlanul fenntartotta. Vitatta, hogy II. r. vádlott részt vett az I. r. vádlott által elkövetett befolyással üzérkedés büntetteiben, és kérte, hogy a másodfokú

bíróság vizsgálja meg, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok elegendőek-e a A kétséget kizáró bűnösségének megállapításához.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének enyhítését szorgalmazta azzal, hogy a II. r. vádlott egészségi állapota jelentősen megromlott, súlyos vesebetegségben és magas vérnyomás megbetegedésben szenved. A védő csatolta a II. r. vádlott betegségeit igazoló orvosi dokumentációt.

A II. r. vádlott a felszólalásában betegségeit, illetve azok súlyosságát hangsúlyozta, kiemelve, stroke miatt került kórházba és akkor állt le a veséje. Erős gyógyszereket szedett, amelyek bódító és tudatmódosító hatást gyakoroltak rá. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság törvényességét is megkérdőjelezte, mert az állította, hogy a tárgyaláson többször is elaludt.

A III. r. vádlott védője a perbeszédében azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, és a rendelkezésre álló bizonyítékok egyébként sem elegendőek a bűnössége megállapításához. Mindezekre figyelemmel a próbaidő tartamának enyhítését, vagy megrovás alkalmazását szorgalmazta.

A III. r. vádlott a felszólalásában kiemelte, hogy egy 11 éves, fogyatékos gyermeket nevel egyedül, akit folyamatosan fejlesztésekre hord, és állandó támogatásra szorul.

Az utolsó szó jogán az I. r. és a II. r. vádlottak megbánásuknak adtak hangot, illetve mindhárom vádlott a vele szemben alkalmazott szankció mértékének enyhítését kérte.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályokat megtartotta.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a II. r. vádlott eljárásjogi kifogásával, amelyben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban olyan erős gyógyszerek hatása alatt állt, amelyek miatt többször elaludt a tárgyaláson. Ezzel lényegét tekintve azt állította a II. rendű vádlott, hogy védekezési jogában korlátozva volt, így az elsőfokú bíróság a Be. 375. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértést követett el. E rendelkezés szerint hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezi többek között az is, ha a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat megsértették, az eljárásban részt vevő személyek a törvényes jogaikat nem gyakorolhatták, vagy ezek gyakorlását korlátozták.

Kétségtelen tény, hogy a II. r. vádlott elalvását a törvényszék 23. alszámú tárgyalási jegyzőkönyvének 20. oldalán is rögzítette. Ebből, valamint a többi jegyzőkönyvből is az állapítható meg, hogy nem a II. r. vádlott folyamatos alvására, hanem mindössze egy-egy igen rövid időre történő elbóbiskolásra kerülhetett csupán sor. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a meghallgatott tanúvallomások vonatkozásában kérdései, észrevételei voltak, egyébként az adott szituációnak megfelelő adekvát viselkedést tanúsított a II. r. vádlott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a II. r. vádlott jogai nem sérültek, védekezésében nem volt korlátozott, erre vonatkozó nyilatkozatot az elsőfokú eljárásban sem ő sem a védője nem tett. Egyikük sem terjesztett elő a tárgyalás elnapolására, elhalasztására irányuló kérelmet, és nem hivatkoztak arra, hogy a vádlott gátolva lenne az eljárási jogai gyakorlásában. Az elsőfokú eljárásban résztvevő ügyész sem észlelt az előbbiekre szerinti aggályos körülményt. Megállapítható

ezért, hogy erre vonatkozó indítvány hiányában az elsőfokú bíróságot sem terheli mulasztás. A hivatkozott jegyzőkönyvben rögzített megállapítása így legfeljebb arra vonatkozó következtetés levonására alkalmas, hogy e vádlottat nem érdekelte a tárgyalás kimenetele, inkább aludt. Mindebből így az következik, hogy nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor ilyen körülmények között nem látta indokoltnak a tárgyalás elnapolását, hanem elegendőnek látta a vádlott felébredését.

A tényállás megállapítása körében az elsőfokú bíróság feltárta és értékelési körébe vonta a rendelkezésére álló, valamint az általa beszerzett bizonyítékokat. Ezeket egyenként és összességében is megvizsgálta, értékelte, egybevetette, majd ezt követően mérlegelésével állapította meg a történeti tényállásokat.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése, mérlegelése során számot adott arról, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el, míg másokat miért vetett el. A bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett, indokolása a másodfokú bíróság számára meggyőző volt. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás legnagyobb részt mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságtól, így az felülbírálatra alkalmas, és másodfokú bíróság számára is irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás mindössze kisebb mértékben szorul pontosításra a Be. 352. § (1) bekezdése értelmében az alábbiak szerint:

A vádlottak személyi körülményeit illetően:

Az vádlott jelenleg a Budapesti XVIII. és XIX. kerületi Bíróság 11.B.XIX.992/2014/32. számú, illetve a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 32.BV.11860/2015/8. számú - a 2016. év március hó 2. napján jogerős - ítéletével kiszabott 1 év 11 hónap börtönbüntetését tölti a 2016. év június hó 2. napjával kezdődően. (A másodfokú eljárásban beszerzett új erkölcsi bizonyítvány adatai és a vádlott ezzel egybehangzó nyilatkozata.)

A II. r. vádlott korábban stroke betegségen esett át, vesebetegsége és magas vérnyomása van, amelyeket konzervatíván - gyógyszerrel - kezelnek, folyamatos kontrol vizsgálatok mellett. (A védő által a másodfokú bírósági eljárásban csatolt orvosi iratok.)

A történeti tényállást illetően:

Az elsőfokú ítélet 8. oldalán 2. tényállási pont alatt rögzített - H. sérelmére elkövetett - bűncselekmény kapcsán a másodfokú bíróság az ítélet 23. oldaláról, a 2. tényállási pontban írt indokolásból a történeti tényállási részbe emeli át a következő megállapítást. Az I. r. vádlott azt állította H.-nak, hogy a Budapest, XIII. kerületi Önkormányzatnál elintézi - ha befizet 150.000.- forintot - hozzájuthat egy lakáshoz, mint bérlő.

Szintén átemelendő a történeti tényállásba, hogy az I. r. vádlott azért kérte a 150.000.- forintot, mert arról azt állította H. sértettnek, hogy az a használatba vételi pénz.

Végezetül szintén átemeli a másodfokú bíróság az indokolásból azt a mondatot, mely szerint két alkalommal, egyszer egy férfi és egyszer egy nő is felhívta telefonon őt /H. sértettet/, hogy menjen be a XIII. kerületi Önkormányzathoz vagy a lakásügyre.

E kiegészítésekkel immár teljessé váltak a befolyással üzérkedés tényállási elemei, melyek elhatárolják a cselekményt a csalástól.

A befolyással üzérkedés minősített esetének megállapításához szükséges ugyanis, hogy az elkövető a hivatalos személy befolyásolására a (valótlan) hivatkozáson túl többlet magatartást is tanúsítson. Ez a többlet magatartás annak állítása, vagy olyan látszat keltése, hogy az elkövető hivatalos személyt veszteget. E tényekre utaló megállapítások rögzítése nélkül nem állapítható meg a befolyással üzérkedés minősített esete.

Ugyanakkor mellőzte a másodfokú bíróság az ítélet 10. oldalán az 5. tényállási pont első bekezdéséből azt a ténymegállapítást, hogy az I. r. vádlott 2011. augusztus hónaptól 2013. szeptemberéig - különböző okokra hivatkozva - több alkalommal összesen 19 millió forintot kért kölcsön X. sértettől.

A kölcsönkért pénz összegére vonatkozó megállapítás ellentétes a tényállás végén a bíróság által megállapítottakkal, mely szerint ugyanebben az időszakban az I. r. vádlott igazolhatóan 4.324.000 forintot kért kölcsön X.-től.

Az elsőfokú bíróság maga részletezte a rendelkezésére álló bizonyítékok - elsősorban X. sértett tanúvallomása és az okirati bizonyítékok - alapján, hogy napra pontosan milyen összegeket vett át az I. r. vádlott a sértettől. A pontos kimutatás szerint ez az összeg 4.324.000 forint volt, amelynek helyességét igazolja az is, hogy az elsőfokú bíróság ilyen összegű kártérítés megfizetésére kötelezte az I. r. vádlottat X. sértett részére. Ezért mellőzni kellett a 19 millió forintra történő utalást.

Mellőzte továbbá a másodfokú bíróság az ítéleti tényállásból azokat a megkettőzött, szó szerint megismételt megállapításokat, amelyek az elkövetési magatartásuk azonossága folytán mindig egyformák voltak. Így a 7. oldal 3. bekezdését mellőzte a másodfokú bíróság, mert az ott szereplő ténymegállapítása már a 6. oldal 2. tényállási pontjában is szerepel.

A fenti pontosításokkal, kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált.

A másodfokú bíróság a jogi minősítés körében osztotta a Fővárosi Törvényszéknek az ítélete 30. oldala első bekezdésében kifejtett indokait. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság az ügy fő kérdésében: az ügyészség által a vádiratban még csalásnak minősített cselekmények - az irányadó történeti tényállás lényege szerint - helyesen befolyással üzérkedés büntettének minősülnek. Ahogyan arra a törvényszék is rámutatott, az irányadó történeti tényállás szerint e korrupciós jellegű cselekmények a csaláshoz képest több, speciálisabb tényállási elemmel rendelkeznek.

A bűncselekmények jogi minősítése körében több korrekcióra szorul az elsőfokú bíróság ítélete.

Így az I. r. vádlott esetében a másodfokú bíróság a terhére megállapított 8 rendbeli befolyással üzérkedés büntetténél mellőzte a (2) bekezdés a./ pontjának I. fordulatra utalást, mivel a vádlott mindkét fordulat szerinti elkövetési magatartást megvalósította. Ehelyett azt állapítja meg, hogy a cselekmény Btk. szerinti alapesetének helyes megjelölése Btk. 299. § (1) bekezdés - mivel ennek a) pontját nem szabályozza a törvény. A minősített esetről egyebekben helyesen hívta fel az elsőfokú bíróság e vádlottnál - az előbbi pontosítással - a (2) bekezdés a) pontját, a II. r. vádlottnál a b) pontját, és mindkettejükénél a c) pontját.

Az I. és a II. r. vádlottak a közösen megvalósított öt rendbeli befolyással üzérkedés büntettét társtettesként követték el. Az irányadó történeti tényállások lényege szerint ugyanis

(B.XIII.13758/2013/22-I. számú vádirathoz tartozó 1-3 tényállási pontok, a B., C., D., F. és G. sérelmére megvalósított bűncselekmények) a vádlottak a sértettek megtévesztése során a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg, ezért ők a Btk. 14. § (1) bekezdése értelmében társtettesek. Ugyancsak társtettes a B.5899/2012/18-I. vádirat szerinti 4. pontban írt cselekményben - ez esetben mindhárom vádlott.

Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen rögzített tényállásokból egyértelműen kiderül, hogy a vádlottak a szerepeket felosztották egymás között, és ennek megfelelően hajtották végre a bűncselekményeket. Mindketten tényállási elemeket valósítottak meg, e tevékenységükben szorosan együttműködtek, ezért ők a deliktumokért valóban társtettesként tartoznak büntetőjogi felelősséggel.

A befolyással üzérkedés jogi minősítése körében felhívja az ítélőtábla a BH.1997/569. számon közzétett eseti döntést. E szerint a hivatali befolyással üzérkedés büntette megvalósul abban az esetben is, ha az elkövető szóban nem közli ugyan a hivatalos személy irodájában történő elintézés módját, de a kért ellenszolgáltatás fejében olyan ígéretet tesz, amelyet kizárólag a hivatalos személy befolyásolása útján lehet elérni.

Az I. és II. r. vádlottak befolyással üzérkedésének büntettei befejezett cselekmények voltak, hiszen a szóban forgó deliktum befejezetté válik az előnynek a valódi vagy színlelt befolyásolás céljából történő kérésével vagy elfogadásával.

Szintén a minősítés körében emelendő ki, hogy a vádlottak cselekményei „csalásszerű” elkövetési magatartás jegyeit hordozták magukban, ezért alappal vetődik fel a két bűncselekmény elhatárolása.

Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint a két bűncselekmény a specialitás viszonyában áll egymással, vagyis konkurálásuk esetén mindig a több ismérvvvel rendelkező, speciálisabb tényállást, vagyis a befolyással üzérkedést kell megállapítani.

A két bűncselekmény alaki halmazata látszólagos, a megvalósult hivatali befolyással üzérkedés büntette mellett a csalás bűnhalmazatban nem állapítható meg. (BJD648; BH 1989/388; BH 1989/431.)

Végezetül említést érdemel a BH. 2009. évi 346. szám alatt közzétett eseti döntés, amely kimondja, hogy a két bűncselekmény konkurálása esetén kizárólag akkor lehet a csalást megállapítani, ha annak büntetési tétele a befolyással üzérkedés minősített eseténél súlyosabb büntetéssel fenyegetett. Minden más esetben a speciális korrupciós bűncselekmény megállapításának van helye.

A III. r. vádlottnak a történeti tényállásban rögzített magatartása pontosan illeszkedik a terhére az elsőfokú bíróság által megállapított csalás vétségének tényállási elemei közé.

Nem osztotta továbbá az ítélőtábla a III. r. vádlott védőjének azon érvelését, amely szerint az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott cselekménye tekintetében nem tett eleget az indokolási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság a III. r. vádlottra vonatkozó tényállást - A tagadásával szemben - mérlegeléssel állapította meg. Ítéletének 25-27. oldalain részletesen számot adott a bizonyítékok értékeléséből. A szükséges mértékben megindokolta, hogy miért marasztalta el a III. r. vádlottat.

Szükséges aláhúzni, hogy a B.5899/2012/18-I. vád 4. pontja szerinti csalás sértettje, Y. mindhárom vádlott cselekvőségével kapcsolatban mindvégig következetes és terhelő nyilatkozatokat tett, amelyek valóságát nem volt oka kétségbe vonni a másodfokú bíróságnak sem. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos érvelésével ezért (31. oldal 4. bekezdés) mindenben egyetértett.

Az elsőfokú bíróság mindössze egy mondatban, igen szükségesnek indokolta, hogy a vádlottakkal szemben miért a 2012. évi C. törvény rendelkezéseit alkalmazta. Indokolása 33. oldalának 2. bekezdése értelmében a bíróság a vádlottak cselekményének elbírálása során a Btk. 2. §-ára figyelemmel a rájuk kedvezőbb, 2012. évi C. törvény rendelkezéseit alkalmazta. Az elsőfokú bíróság indokolása e körben már önmagában sem teljesen mértékben helytálló.

Az I. r. és a II. r. vádlottak által elkövetett bűncselekmények elkövetési időpontját áttekintve az állapítható meg, hogy az I. r. vádlott a B.5899/2012/18-I. vád szerinti - továbbá a II. r. vádlott e vád 4. pontja szerinti - bűncselekményeket még a 2012. évi C. törvény 2013. év július hó 1. napján történt hatályba lépését megelőzően, vagyis az 1978. évi IV. törvény hatálya alatt követték el. A B.XIII.13758/2013/22-I. számú vádiratban szereplőket - a vádlottak a közös cselekményeiket - azonban már ezt követően, az új Btk. hatálya alatt valósították meg.

Esetükben a régi és az új Btk. rendelkezésének összehasonlítása - azon az alapon, hogy melyik törvény alkalmazása teremt számukra kedvezőbb elbírálást - fel sem merülhet, hiszen ha van az új törvény hatálya alatti elkövetés, akkor egységesen az új törvényt kell alkalmazni, a Btk. 2. § (1) bekezdés értelmében. E fő szabály szerint a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni.

A III. r. vádlott előbbi két társával megvalósított bűncselekményét a 2012. év október hónapjában követte el, így esetében valóban felmerül, hogy a régi vagy az új anyagi jogi jogszabály rendelkezései kedvezőbbek-e. E kérdésben helyesen foglalt állást a Fővárosi Törvényszék, amikor úgy határozott, hogy a III. r. vádlott vonatkozásában - összhatásában - az új Btk. rendelkezései teszik lehetővé kedvezőbb elbírálást. E körben a Btk. 2. § (2) bekezdésének II. fordulatát szükséges jogszabályi háttérként felhívni.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság mindhárom vádlott vonatkozásában hiánytalanul feltárta és valóságos súlyuknak megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket, azok további pontosításra, kiegészítésre nem szorulnak.

Az I. r. és a II. r. vádlottak által megvalósított nagyszámú és jelentős tárgyi súlyú bűncselekmények indokolják a végrehajtandó szabadságvesztéseket, amelyeknek tartama sem eltúlzott egyik vádlott esetében sem.

A többszörös halmazat, az egyes cselekmények többszörös minősülése, a vádlottak többszörösen büntetett előélete, a II. r. vádlott visszaesői minősége vitathatatlanul indokolják a végrehajtandó szabadságvesztések alkalmazását. A kiszabott szabadságvesztések mértéke a megvalósított bűncselekmények számához, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességéhez, és általában a súlyosító körülmények számához képest eltúlzottnak nem nevezhető, ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztések enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

Az első ízben bünelkövető és csekélyebb súlyú vétséget megvalósító a III. r. vádlottal szemben alkalmazott 2 év próbára bocsátást is tettarányos jogkövetkezménynek ítélte meg a másodfokú bíróság.

Helyesbíteni kellett azonban az I. r. vádlott vonatkozásában elrendelt szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát. A Fővárosi Törvényszék ugyanis az ítélete rendelkező részében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.B.XIII.27729/2012/2. számú ítéletében kiszabott 1 év 4 hónap börtönbüntetés végrehajtását rendelte el. Ezzel szemben az az eredeti ítéletben és a vádlott erkölcsi bizonyítványának tanúsága szerint is fogház a felfüggesztett büntetés végrehajtási fokozata.

A II. r. vádlott feltételes szabadsága megszüntetése tekintetében az elsőfokú bíróság érvelését az ítélet 34. oldal 3. bekezdésénél annyiban szükséges kiegészíteni, hogy e vádlott feltételes kedvezményének megszüntetését a B.5899/2012/18-I. vád szerinti 4. tényállási pontban 2012. szeptemberében elkövetett cselekmény indokolja.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az előbbieket szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvény rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján döntött az ítéltábla. E tekintetben kötelezte az eredménytelenül fellebbező vádlottakat az eljárás e szakában a védelmükkel kapcsolatosan felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 386. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2017. év február hó 7. napján.

Dr. Hrabovszki Zoltán
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor
előadó bíró

Dr. Halász Etelka
bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1005/2015/55. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.230/2016/12. számú ítéletében írt változtatásokkal a 2017. év február hó 7. napján az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak vonatkozásban jogerő emelkedett és végrehajtandóvá vált.

Budapest, 2017. év február hó 7. napján

dr. Hrabovszki Zoltán
a tanács elnöke